

jeg ikke, der er stor Anledning til at komme dybt ind paa Indholdet af Forslaget. Jeg skal blot bemærke, at, naar der staar i den militære Lovgivning, at Garnisonsstederne fastsættes ved Lov, vilde jo denne Bestemmelse være opfyldt, naar Loven indskrænkede sig til § 1, idet vi jo, vel at mærke, saa kunde foretage de Forandringer i § 1, som vi efter nærmere og mere alsidig Overveielse fandt fornødne. Det er jo nemlig ingenlunde sikkert, at det just er disse Byer, der egne sig bedst til Garnisonsbyer, muligvis kunde der findes adskillige andre, som ogsaa vare villige til at komme i Betragtning. Hvis man hængte nogle Bestemmelser, der lignede §§ 2—5, ved den egentlige, Garnisonsstederne fastsættende Lov, vilde jo muligvis mange Byer gjerne være med om Budet, idet een vil gjøre Indrømmelser paa eet Punkt, en anden paa et andet, Indrømmelser, som man hidtil ikke havde kjendt, fordi der nu sødes Begunstigelser, som Byerne aldrig havde drømt om at faae. Det vilde altsaa være et noget besynderligt Tilhæng ved selve Garnisonsloven. Naar derfor den høitærede Minister havde indskrænket sig til § 1, vilde jeg sige, at saa var det et Forsøg paa Opfyldelsen af bestemte Udstypparagrafer i den militære Lovgivning; men der staar ikke deri Noget om, at vi ogsaa skulle have andre Paragrafer end med Hensyn til Garnisonsstedernes fastsættelse, thi der have vi, som det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) ogsaa bemærkede, en Indtærteringslovgivning at holde os til. Det glæder mig at høre af den høitærede Minister, at Ordet „dette“ i § 2 ikke blot skal gaa paa „fortkommanderet“, men ogsaa paa Ordene: „paa længere Tid end 2 Maanedes“. Derimod er jeg ikke saa heldig at være enig med ham i, at det er det absolut Jordelagte for Staten, hvis man finder sig foranlediget til at ville have nogle af de Bygninger, man har opført for sine egne Penge, at man da skal betale, ikke hvad Bygningerne ere værd i Overdragelsesieblikket, men hvad de have kostet at opføre. Denne mageløse Jordel kan jeg ikke se; men derom kan der jo være forskellige Meninger. Den høitærede Minister bad mig om at angive Exempler paa, naar der har fundet Overstridelser Sted ved de militære Bygninger. Jeg tror dog i Virkeligheden ikke, det vilde være vanskeligt at paavise mange Exempler derpaa; jeg skal med Fornøielse gjøre det, men jeg tror ikke, at Thinget har videre Interesse af, at jeg gjør det nu, thi det er Noget, vi meget nøie erindre. Derimod skal jeg gjerne privat give den høitærede Minister en Liste over disse Overstridelser i forskellig Mening; forøvrigt talte jeg ikke særlig om militære Overstridelser; jeg talte om Bygningsoverlag i Almindelighed. Det, der her

er Tale om, er jo kommunale Bygninger, med Hensyn til hvilke den høitærede Minister kun godkjender Planen for Anlægget, men hvor han ingenlunde kan sikkre imod Overstridelser. Det er jo en Slags Bygninger, som ikke ere rent statsmilitære Bygninger. Hvad iøvrigt selve Spørgsmaalet angaar, tror jeg meget gjerne, at det vilde være, hvad man i daglig Tale kalder en ren Svir for det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), om han nu paa en saa eklatant Maade kunde faae alle sine misbilligede Overenskomster og deres Konsekventer dækkede ved Folkethingets Beslutning. (Afbrydelse af Thomsen.) Husker det ærede Medlem ikke de berømte 513 Kr., som spillede en Rolle i disse Forhold, og som mødte bestemt Protest fra Folkethingets Side, idet dette til Trods baade for Krigs- og Indenrigsministeriets Billigelse nedlagde Indsigelse mod, at vi havde det Mindste med dem og Følgerne af dem at gjøre? Git vi nu nogle Aar efter ind paa at stadfæste disse Overenskomster, navnlig overfor de Byer, som paa den Maade lode sig overtale ved det ærede Medlems skriftlige og mundtlige Veltalenhed — han rejste jo selv omkring og talte med dem — vilde vi derved sige nye Exempler til de øvrige paa, at man overhovedet ikke saadan skal tage det videre nøie, hvilke Forvaringer Folkethinget tager; man skal bare give Tid, lade det ligge nogle enkelte Aar, saa giver man naturligvis det Mangedobbelt af, hvad man dengang modsatte sig. Altsaa, det er vanskeligt at give denne Lov for de gamle Byers Vedkommende; derimod kunde det jo lettere lade sig gjøre overfor de nye Byer, som skulle have Hjælp. Men, som sagt, hvad Loven i det Hele angaar, bestaar den jo af to Dele, dels Garnisonsloven: § 1, og dels en kommunal Erstatningslov: §§ 2—5. Hvad forøvrigt i det Hele Lovforslaget angaar, skal jeg ikke opholde mig mere ved det, da vi jo ere enige om, at det er viet til den Behandling, som under den iieblikkelige Situation er mest tidsvarende.

Jagerslev: Ja, efter det meget ærede Medlems Betegnelse af, hvad der for Dieblikket er mest tidsvarende, kan der jo ikke være Opfordring til nøie at drøfte dette Lovforslag. Den Gunst, det ærede Medlem vilde vise dette Lovforslag, var, at det skulde undersøges paa en tidsvarende Maade i et tidsvarende Udvalg. Jeg antager, at de Udvalg, der efter det ærede Medlems Mening ere tidsvarende, ere de, der have en Formand, der ikke lader dem holde Møde, saa hvad der kan komme ud af denne Underjøgelse, lover jeg mig ikke Noget af. Jeg skal heller ikke indlade mig paa Enkeltheder, men jeg kan kun af det ærede Medlems Udtalelser